

У пущах, де лише стежки звірині

Максим Рильський

У пущах, де лише стежки звірині,
Серед потворно сплечених гілок
Буває в небо просвіт темно-синій,
Як любе око. Скрізь таємний змрок.

Гудіння сосн, як виття ериній,
Шкребіння кігтів рисі, молоток
Старого дятла. Стомленій людині
Так любо стрінуть затишний куток,

Прозорий погляд милого спокою,
Де часом перемінною юрбою
Проплине хмарок сріблотканний дим.

Так ти, мистецтво, серед бур і змроку
Сіяєш мислям і серцям людським, —
У темнім морі променисте око.